

נחרץ. ואז פיתאום, הגיע היום הגדול. חבי רה סיפרה לשריל כי בהצגת הו. כלכור תה: התפנה תפקיד של רקדנית.

שיטחי ואמריקאי

לפי קרה לפני עשר שנים. הו. כלכור תה: כבר היה לשם־דבר בנורוויי. ההצגה הועלתה לראשונה בניו־יורק ב־1969. כהפקה של אוף־ברודוויי. כי 1971 הועברה לברודוויי. ב־1972 ירדה מהבימה. ארבע שנים אחר־כך חודשה שוב, והיא מוצגת בברודוויי עד היום. הו. כלכותה: מורכבת ממערכונים שזורים בריקודים ובפיזיומנים, שנכתבו על־ידי סם שפארד. ג'ון לנון, רוברט בנטון ואחרים. את כולם ערך קנת טיי נן, והם אמורים להוות פארודיה על נושא המין.

לפני 17 שנים נחשב המחזה כפורר נוגראפיה שעוריינית. היום הוא נר אה כמו בידור קליל, לפעמים משעי שעי לפעמים משעמם.

שריל סבורה שיש להו. כלכותה: מסר חינוכי, שהצופים יכולים להודו הות עם הרמויות השלומיאיות של המערכונים ולצחקו, אגב־כך, על עצי מם. דבר שישחרר את המעצורים המייניים שלהם.

הקהל הישראלי סבור אחרת. אוסף תגובות מיקריות:

● **רויקה תליאביבי:** "ציפיתי להצגה נועזת יותר. קיבלתי הצגה משעממת, לא מצחיקה וגם לא נועזת."
● **זוג מראשוני־לציון:** "השבנו שיהיה איזשהו מסר חינוכי, שידברו על חדות המין. שיסבירו, שילמדו מי שהו. אין בהצגה כלום מכל זה."

שריל הארטלי (חמישית מימין): "התכשטתי ואמרתי בקול רם: אני כוחדת! אני כוחדת!"

כהופעה השניה תפסתי, פיתאום, שאני עירומה, וקצת נבהלתי. אבל שיכנעתי את עצמי להירגע. שריל, זו העבודה שלך, ואת הרי יודעת כמה קשה למצוא עבודה בניו־יורק! כך אמרתי לעצמי.

"היום אני נהנית מכל רגע על הבימה. זה משעשע אותי, וגורם לי להרגיש כמו חיה ביער, טיבעית ומשוחררת. אני גם נהנית מההתגרות בקהל. רקדנית עירומה, בין אם תרצה ובין אם לאו, מתגרה בקהל בעצם נוכחותה שם."

מלבר השעשועו שבעניין, ההופעה בהצגה שינתה אותי. פעם הייתי מאוד ביישנית, נוקשה, העתק מדוייק של הבית שבו גדלתי. עכשיו אני יותר חופשית, לא חוששת לדבר על מין. (המשך בעמוד 36)

אותי לפניהם. הסמקתי לגמרי. רציתי להסתכל בגוף של מי שעמד מולי, אבל התביישתי. נעצתי מבט בעיניו ולחצתי יד, קפואה, רועדת, והיא מר חקה את לחיצת־היד ההיא בצחוק רר עם. "זה מה שקורה לכל איש־צוות חדש. אחרי־כך נשבר המחסום, ואנחנו הופכים לחברים טובים."

כמו חיה ביער

אחרי טבילת־העירום הו, ההצגה לפני קהל היא פשוטה. את הקהל אני לא מכירה, ואולי בגלל זה אני לא נבוכה. רק כשבוע הראשון הייתי קצת מבולבלת. בהופעה הראשונה חשבתי על הצד הטכני של הריקוד, ולא היה לי זמן לחשוב על העירום.

● **סוציולוג תליאביבי:** "הם נוגעים במין בצורה שיטחית, אמריקאית. ואפילו לא מצחיקה. אני מאוכזב."

בקשה של אמא

כך או כך, שריל החליטה לגשת לבחינות. "ידעתי שאצטרך להתפשט, ורציתי להוכיח לעצמי שאני מן סוגלת לעשות זאת", היא אומרת. "ל־היטובה־פלורידה קיבלה פירור של תיקוה. והחליטה לנגוס בו בכל כוחה. אחרי ארבע בחינות של שירה וריי קוד היה עליי להתפשט לקול נגינת פסנתר, ולהגיד משהו. הועתי מרוב התרגשות, וכל־כך פחדתי שיראו את כיתמיהוועה על החולצה, עד ששמחתי להיפטר ממנה. וכך התפשטתי ואמרתי בקול רם, כמעט בצעקות: "אני פוחדת! אני פוחדת!"

מאות רקדניות נבחנו. שריל התקבלה. עכשיו היתה לה עבודה, אבל נוצרה בעיה חדשה: איך להסתיר מאי מה את עניין העירום.

בביקוריה המעטים בבית, בפלורידה, היא הצליחה לשתוק על הנושא ברבקות ראויה לכל שבח. אבל כמו כל פושע מתחיל, גם שריל נוערה להתגלות. פעם, בשעה של חוסר־הירות, היא שוחחה עם אחותה בטלפון והודיעה את השם הו, כלכותה! ולא ידעה כי אמה מאזינה לשיחה בשלוחה אחי רת.

האם המאושרת מיהרה לספר לשכנתה כי בתה מצאה סופ־סוף עבודה בהצגה הו. כלכותה: "מה את אומרת? הרי הו הצגת־עירום!" קראה השכנה הדסורה.

אמא הארטלי החווירה. כמעט התעלפה. היא מיהרה להתקשר עם שריל. "בבקשה ממך, הפסיקי עם זה!" קראה בהיסטריה.

אבל שריל דווקא לא הפסיקה. והיום היא הנועות שבין אנשי־הצוות. היא רוקדת בעירום עם ריקרדו ויווי אני הבראזילי, מתפתלת בין זרועותיו בתנועות חושניות. במערכון על הני סוי המיני שריל היא הנסיינית, לכבושה בכיקיני ארום. היא גם הכוריאוגרפית של כל קיטעי־הריקוד. כבר 10 שנים שהיא מעורבת בהצגה בכל גופה.

"את החזרה הראשונה שלי לא אשי כח לעולם. זו היתה הפעם הראשונה שהתפשטתי לפני הצוות. הבימאי הציג

שריל (שניה משמאל) עם חבריה אמא החווירה, כמעט התעלפה